

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання XX ● № 33 (2605). СУБОТА, 17 БЕРЕЗНЯ 1979 РОКУ.

Газета виходить з 1939 року
Ціна 2 коп.

Контрольний екземпляр

ВИСОКА НАГОРОДА

Учора в Кіровограді відбулися збори партійного, радянського, профспілкового, комсомольського і господарського активу області, на яких було розглянуто питання «Про заходи по виконанню соціалістичних зобов'язань на 1979 рік по виробництву і заготівлі зерна у світлі положень і показів, введених у промові товариша Л. І. Брежнєва на зустрічі з виборцями Бауманського виборчого округу м. Москви 2 березня 1979 року».

За підсумками соціалістичного змагання областей і районів Української РСР за одержання в 1978 році високих урожаїв і збільшення виробництва зернових культур Кіровоградській області присуджено перехідний Червоний прапор ЦК Компартії України і Ради Міністрів УРСР. Цю високу нагороду вручив член ЦК Компартії України, міністр сільськогосподарства УРСР М. В. Хорунжий, який виступив на зборах активу з промовою.

Перший секретар обкому партії М. М. Кобильчак, голова обласного виконкому Д. П. Максименко, голова облпрофради Д. Т. Жмак та інші учасники зборів підкреслили, що висока нагорода зобов'язує закріпити досягнуті успіхи, привести в дію нові резерви, спрямувати зусилля на втілення в життя рішень XXV з'їзду КПРС, липневого (1978 року) Пленуму ЦК КПРС, зазначивши, що впливають з промови товариша Л. І. Брежнєва на зустрічі з виборцями Бауманського виборчого округу м. Москви.

З обов'язового питання збори активу ухвалили відповідну постанову.

В роботі зборів активу взяв участь також інспектор ЦК Компартії України О. А. Ружницький.

ЗАВТРА — ДЕНЬ ПРАЦІВНИКІВ ЖИТЛОВО-КОМУНАЛЬНОГО ГОСПОДАРСТВА І ПОБУТОВОГО ОБСЛУГОВУВАННЯ НАСЕЛЕННЯ.

НАШЕ ПОКЛИКАННЯ

Ми — не першопоходники на безмежних просторах нашої прекрасної Батьківщини. Це нашіми руками зводяться нові міста і виплавляється дзвінка криця. Ми — скромні працівники сфери обслуговування. І все ж без нашого вміння, досвіду і щоденної праці не можуть обійтися зовсім юні громадяни і поважні пенсіонери.

Але буди говори́ти про своє господарство. З усіх заводських турботників нам щороку доводиться чи не найчастіше мати справу з молодіжними, ремонтними, експлуатаційними тощо.

До речі, на нашому строгому контролі й культурній закладі червонозорісців. Адже без допомоги умільців житлово-комунального відділу заводу не можуть обійтися Палац культури імені Жовтня, парк імені Кірило-Іоанна, спортклуб «Зірка», туристська база «Світлиця» у Знаменці. Але з найбільшою охотою ми працюємо на об'єктах, де відпочивають і живуть наші юні заводчани. Я маю на увазі шоперський табір імені Ю. Гагаріна, що розташований у Тренівському лісі, а також цілі дитячі комбінати у Кіровограді.

Звичайно, у декого може скластися уявлення

про наших фахівців, що вони ніби спеціально покликані латати чужі дірки, тобто доробляти недороблене будівельниками, сантехніками і т. д. На жаль, так це теж періодично трапляється. І все ж наше основне покликання — припосити людям радість. Приходять їм вчасно на допомогу, дарувати їм світлий настрій нормального побуту, а отже, — здоров'я, повнокровного відпочинку.

Я міг би назвати багатьох ветеранів нашого відділу, чудових мулярів, малярів, сантехників, теслярів. Але мені хочеться сказати щире слово про молодих, які з гордістю приймають трудову естафету з рук старших майстрів. Про таких, як столяр Василь Дудівський, газозварник Леонід Гринчишин та інші.

В. СТРЕЛЬЦОВ,
начальник житлово-комунального відділу заводу «Червона зірка».

На знімку: кращий столяр червонозоріського комунально-побутового відділу комсомолець Анастасій МАРУС. Змінив завдання він виконує в середньому на 180 проц. швидше.

Фото В. ГРИБА.

СЛАВНИЙ ЮВІЛЕЙ ПІДКОРЮВАЧІВ ЦІЛИНИ

Товариш Л. І. Брежнєв надіслав привітання трудівникам сільського господарства, вченим і спеціалістам, партійним, радянським, профспілковим і комсомольським працівникам, всім учасникам освоєння цілинних і перелогових земель.

Цілина, говориться у привітанні, увійшла яскравою сторінкою в біографію багатьох тисяч радянських людей. І в день славного ювілею — 25-річчя освоєння цілинних і перелогових земель — гаряче і сердечне вітаю всіх учасників підняття цілини, трудівників сільського господарства, вчених, спеціалістів, партійних, радянських, профспілкових і комсомольських працівників. Першоцілинники показали високі моральні якості радянських людей, вони по праву стали прикладом беззавітного служіння Батьківщині, справі комуністичного будівництва. І ці чудові традиції примножуються новими поколіннями цілинників.

Товариш Л. І. Брежнєв висловив тверду впевненість, що трудящі Казахстану, Сибіру, Уралу, Поволжя, всієї цілинних районів ще з більшою активністю і наполегливістю боротимуться за здійснення рішень XXV з'їзду партії, липневого і листопадового (1978 р.) Пленумів ЦК КПРС і доб'ються нових великих успіхів у втіленні в життя ленінської аграрної політики.

УРОЧИСТЕ ЗАСІДАННЯ В АЛМА-АТІ

Славному ювілею — 25-річчю освоєння цілинних і перелогових земель присвячене урочисте засідання, яке відкрилося 14 березня в Алма-Аті.

Учасники урочистого засідання з піднесенням обрали почесну президію в складі Політбюро ЦК КПРС на чолі з товаришем Л. І. Брежнєвим.

З доповіддю виступив член Політбюро ЦК КПРС, перший секретар ЦК Компартії Казахстану Д. А. Кунаєв. Він оголосив текст привітання товариша Л. І. Брежнєва учасникам освоєння цілинних і перелогових земель, яке було зустрінуто бурхливими, тривалими аплодисментами.

З трибуни урочистого засідання виступали цілинники, керівники партійних і господарських організацій. (ТАРС).

НА ПОКЛИК «ЧЕРВОНОЇ СУБОТИ»

ЦЕ ЗНАЧИТЬ — 1200!

Багаторічна традиція — в переддень річниці з дня народження Володимира Ілліча Леніна проводити Всесоюзний комуністичний суботник — зробила цей весняний день святом праці. В ту суботу відразу, з самого ранку підвищується настрій. Бо знаєш, що сьогодні саме той день, коли люди ось так, як ти, почувують велику радість суспільно корисної праці.

Я планує собі рубіж на «червону суботу». Якщо нині в середньому від корови надоюють щодня по 9—9,5 кілограма молока, то за півтора місяця, що лишилися до суботника, доб'юся значного збільшення продуктивності своєї групи. І в день святої праці надою по 15 і більше кілограмів молока від корови. Це значить, що з початку року від кожної одержу не менше 1200 кілограмів.

Т. БОЧАРОВА
Фабрика радгоспу «Маріампільський», переможець минулорічного змагання серед дворок Петрівського району.

ПО-УДАРНОМУ

Хоча до Всесоюзного комуністичного суботника ще

більше місяця, та вже сьогодні відомо, що буде зроблено того дня.

Так, старшокласники Олександрівського району висадять тисячу дерев і кущів на подвір'ях колгоспних ферм. Піонери зберуть понад 100 тонн металолому. Частина учнів буде зайнята на впорядкуванні території.

Підтримавши почин москвичів, учнівська молодь району ознаменує «червону суботу» ударною працею.

Л. ЛИСЕНКО.

ПІВТОРИ НОРМИ

На робочому календарі комсомольсько-молодіжної бригади Володимира Рябенка із Кіровоградського заводу радіовиробів йдуть перші місяці наступної п'ятирічки. Ще 28 грудня минулого року цей колектив одним із перших в області доніс про виконання п'ятирічного завдання 1975—1980 років.

Ударно будуть працювати члени бригади і в день Всесоюзного суботника, присвяченого 100-й річниці від дня народження В. І. Леніна. На настроюванні і регулюванні теледіагностичної для Олімпіади-80 вони вирішили працювати півтора зміни поспіль.

О. КАРІНКО.

Берлін
1945 рік

ЦЕ ЗАБУТИ СЕРЦЮ НЕ ДАНО

ДНІ ЛІТЕРАТУРИ ПИСЬМЕННИКІВ-ФРОНТОВИКІВ НА КІРОВОГРАДЩИНІ

Ім'я відомого російського радянського поета Євгена Долматовського широко відоме мільйонам шанувальників красного слова і дзвінкої пісні. Фронтowa доля поета-пісника тісно переплелася з нашим краєм. Трагічні й героїчні сторінки тих днів навіки вкарбувалися в тривожну й невсипучу пам'ять поета.

Сьогодні він, як багато років тому, крокує кіровоградською землею. Посивілий ветеран-фронтвик пильно відслідковує в набухлих беззневмі брості кристалічних дерев. У рожеві обличчя щасливої дівчини. В замріяні, порізані глибокими зморшками лиця своїх ровесників.

Про що він згадує? Чим криється його далекосяжна мрія?

Кіровоград 1979 рік

РОЗВІДНИКИ МАЙБУТНЬОГО

Цех вузлового складання клавішного агрегату друкарських машинок можна з повним правом назвати молодіжним: тут переважно юнаки і дівчата. Працюють творчо, з натхненням. Цех іще не вийшов на свою проектну межу, та колектив його вже нині видає щодня по триста агрегатів. Молодь активно включилася в соціалістичне змагання на честь 60-річчя комсомолу України і прагне, щоб виготовлена нею продукція була найвищої якості.

Наступний рубіж молодих робітників — п'ятсот агрегатів щодня. Завдання комсомольцям під силу. В цеху зайнято тридцять розвідників майбутнього — ударників комуністичної праці. Юнаки і дівчата наполегливо опановують свою професію, тож передових робітників стає дедалі більше. А це — запорука того, що державний план — 60 тисяч друкарських машинок на рік — буде виконано.

На знімках: монтажники Кіровоградського заводу друкарських машинок Любов Олішник; у цеху — напружена праця.

ДРУГИЙ секретар Голованіського райкому комсомолу Ніна Стоян порадила поїхати в село Межирічку. Там, в тракторній бригаді колгоспу «Росія», за її словами, багато комсомольців. І саме там можна узагальнити досвід роботи відділкової комсомольської організації.

— Так, так!
— Коли ж відбулися останні комсомольські збори?
— Звітно-виборні...
— А коли був останній випуск «Комсомольського прожектора»?
— На Жовтневій сазі. Поздоровляли...

ше 18. Кажуть, троє механічно вибули за віком. Але шість юнаків восени повернулися з дійсної служби в армії. Та лише Василь Трач зостався працювати в колгоспі, а Микола Смертинюк пішов на курси трактористів. Інші ж чотири знайшли собі роботу за межами колгоспу.

ства Катерина Степаніна Олійник:

— Минулого року ревітабельність колгоспу «Росія»... 0,5 процента. Лише тваринництво принесло 98 тисяч карбованців збитку. Збиткові цукрові буряки, картопля, овочі. Дуже мало у нас механізаторських кадрів, польові роботи часто затягуються.

І В. І. Добрянський, і К. С. Олійник, люди з життєвим досвідом і гартом, причину цього вбачають у тому, що з порушення трудової дисципліни це не принципово питають.

Один із комсомольців тракторної бригади без поважних на те причин майже цілий місяць не виходив на роботу, отримав за січень 6 карбованців... Та ніхто не спитав його про прогули. Це не стало темою серйозної розмови й на комсомольських зборах...

Отже, був добрий намір узагальнити досвід роботи комсомольської організації відділка. Цю організацію рекомендували в райкомі комсомолу. Очевидно, асажали її кращою, коли вона під боком, насправді ж не знали, що тут уже кілька місяців навіть зборів не проводили. А що ж тоді робили в віддалених, у нечисленних комсомольських організаціях?

Чи ж зможуть райкомівці відповісти?

Р. МАРЧЕНКО,
співробітник «Молодого комунара».
Голованіський район.

ВІДПОВІДАЙ, ТОВАРИШУ КОМІТЕТ

І ЦЕ ЗОВСІМ ПОРУЧ...

яку очолює Андрій Паливода. Це село — зовсім поруч районного центру.

Без зайвих труднощів знаходжу комсорга в конторі, він — економіст господарства по заробітній платі. Андрій четвертий рік обіймає цю посаду, весь час перебуває в активі комсомольської організації. Стаж у нього вже чималий. І я стараюся повести мову про досвід, про успіхи в роботі спілчан. Прошу показати протоколи зборів комсомольської організації відділка. (Діалог передаю дослівно.)

— Покажіть, будь ласка, протоколи.

— Вони у секретаря комітету комсомолу колгоспу Олександра Лагоді. — відповідає Андрій.

— Коли і де можна його знайти?

— Не знаю. Він уже третій місяць на курсах.

— ???

— До речі, хто начальник штабу «КП»?

— Не можу вам сказати, не пам'ятаю.

— А хто заступник секретаря комсомольської організації колгоспу?

— Я.

— Скільки ж у вас на обліку комсомольців?

— Не знаю...

Після тривалого напруження пам'яті заступник секретаря назвав прізвища деяких членів комітету. Оскільки не знайшлося ніяких спілчанських документів, з'ясувати, хто за що відповідає і чи хоч одного з членів ВЛКСМ служили на засіданні про виконання комсомольських доручень, не вдалося. Не зберігся жоден такий факт і в пам'яті Андрія Паливоди...

ЩЕ В ЖОВТНІ комсомольська організація відділка № 1 налічувала 26 чоловік. Нині ж їх ли-

Окрім того, ще два молодих колгоспників залишили господарство.

А тим часом у першій тракторній, хоча 29 машин обслуговує 45 механізаторів, коефіцієнт змінності становить усього лише 1,02.

— Низька трудова дисципліна, — розводить руками бригадир Василь Іванович Добрянський. — Немає кому працювати. Навіть при догляді за посівами, коли кожна хвилина дорога, ми не можемо забезпечити двозмінну роботу. І цієї весни не буде краще. Та що там за роботу з хлопців питати, коли вони й естрадні інструменти потрохи! Ніякої дисципліни... Самі собі дозволяють організувати не можуть, тому й колгоспу не тримаються, легшого хліба шукають.

Гірко посміхається плановик-економіст господар-

В ДАРУНОК СВЯТУ

ДЛЯ РОЗВИТКУ творчих здібностей учнів та активізації їхнього громадського життя Будинок культури обласного управління профтехосвіти щороку проводить конкурс з усіх форм масово-політичної і культурно-виховної роботи.

Навчачі назує 60-річчю ЛКСМУ. Будинок культури оголосив конкурс на кращий вечір-портрет, завдання якого — показати велич людської праці. Саме в цьому жанрі пропаганда радянського способу життя набирає особливої конкретності і переконливості. На тему «Хвала рукам, що пахли хлібом!» проведено вечір-портрет в Голованіському СІТУ № 8 і Гайворонському СІТУ № 5.

Не менш цікавими й змістовними були усі журнали, влаштовані у Знам'янському МІТУ № 3, Капітанівському МІТУ № 10, Кіровоградських МІТУ № 8 і ТУ № 6.

О. ПОРКУЯН,
старший методист Будинку культури обласного управління профтехосвіти.

СЛОВО — ВЕТЕРАНОВІ

Наш перший піонерський

МИНАЄ 55 РОКІВ З ЧАСУ УТВОРЕННЯ ПІОНЕРСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ В СУХОДІЛЬСЬКІЙ СЕРЕДНЬЙ ШКОЛІ ДОЛИНСЬКОГО РАЙОНУ

Перший піонерський загін було організовано в січні 1924 року з ініціативи командира Червоної Армії А. М. Дудинського. Він багато уваги приділяв розвитку школи, часто виступав перед дітьми.

На той час у школі було близько дванадцяти вчителів, вісім із них — наші односельчани, в тому числі В. А. Власенко, Р. А. Власенко, К. Ф. Павлик, П. І. Бондарев, М. М. Кохаль.

На початку 1925 року створюється комсомольський осередок з числа перших комсомольців піонерзакладами стали М. Кохаль та М. Фурман.

А в піонери приймали найдостойніших — тих, хто мав лише відмінні й добрі оцінки, зразкову поведінку.

До невизнання змінилися наше село, люди в ньому. Серед випускників школи багато тих, чия імена відомі не тільки в області. Ми по праву гордимся колишніми комсомольцями Героєм Радянського Союзу О. Олександром, який загинув під час Великої Вітчизняної війни, одним з перших піонерзаклада, ветераном війни і праці М. Фурманом.

Мені, ветераном піонерської і комсомольської організації, приємно було дізнатися, що нинішнє юне покоління села Суходільського гідно несе прапор, підійнятий нами в той далекий і важкий час, що учні вчать, живуть і працюють по-ленінському, що кожен усвідомив для себе головне: вчитися — то перший його обов'язок.

Г. ПОТУЖНИЙ.

м. Москва.

«ГЛОБУС» ПЛЮС «ПЛАНЕТА»

Незабаром делегація наукового географічного товариства «Глобус» десятирічки № 30 і ряду інших шкіл м. Кіровограда поїде до столиці Радянської України — Києва. На запрошення клубу юних друзів географічного товариства СРСР «Планета» юні кіровоградці візьмуть участь у Всесоюзній науковій конференції.

ГЛОБУСІВЦІ представляють колективні реферати «Народна Республіка Болгарія» і «Надра Кіровоградщини», підготовлені на основі узагальнення і систематизації зібраних матеріалів. З рефератами виступлять десятикласник Володя Карман і восьмикласниця Ірина Варанова. Президент товариства восьмикласниця

Валентина Баркова розповість про зміст, творчі форми і методи роботи учнівського наукового товариства.

...Вже дванадцятий рік у середній школі № 30 діяльно працює учнівське наукове товариство «Глобус». Нині воно об'єднує понад 200 юних любителів географії. Створено групи і секції з

урахуванням вікових особливостей та індивідуальних здібностей. Зайняття в групах проводиться ділячі на місці. Працюють секції юних коментаторів, кіномандрівників, любителів природи, краєзнавців, туристсько-краєзнавців, філателії, нумізматиків, кінолекторії, кореспондентський пункт.

Протягом багатьох років юні географи виконують відповідну науково-дослідну роботу, шукають різні матеріали, складають монографії, влаштовують екскурсії, проводять бесіди з кращими виробничниками, виготовляють колекції, детально вивчають свій рідний край — Кіровоградщину.

Весь цей матеріал узагальнили й систематизували в окремий розділ — вийшов реферат «Надра Кірово-

градщини». Він поділяється на розділ червоної наукової конференції.

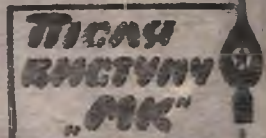
Особливо багато дають екскурсії. Юні географи побували на Кіровоградському металургійному комбінаті, буровугільних шахтах комбінату «Олександрівський», Завалівському графітному комбінаті, Побузькому шкелетному заводі тощо.

Дружні зв'язки підтримують глобусівці з всесоюзним юнацьким клубом «Планета» (місто Ленінград), з його науковим керівником В. О. Соколовим. Товариство «Глобус» уже багато років підтримує тісні зв'язки з науковими об'єднаннями школярів Російської Федерації, Грузії, Вірменії, Узбекистану, Литви, Естонії. Велику допомогу юним географам надають учні-

географи, дійсні члени Географічного товариства СРСР, почесні члени товариства «Глобус» доктори географічних наук Ю. Д. Дмитревський (Ленінград), О. М. Маринич (Київ), В. Ш. Джаошвілі (Тбілісі), М. І. Махмудов (Казань), кандидат географічних наук Харрі Пазалберг (Таллін) та інші.

Значну пізнавальну й виховну роботу провадять місське товариство «Глобус» при обласному Будинку вчителів. Воно об'єднує старшокласників багатьох шкіл нашого міста. Чимало кошти глобусівців продовжують аніжати географію у вищих навчальних закладах.

Р. ДАЙДАКУЛОВ,
почесний член і науковий консультант товариства «Глобус».

«НА ОЧАХ У РАЙКОМУ»

Так називалася критична кореспонденція, вміщена в «Молодому комунарі» за 13 лютого, в якій піддано критиці слабку організаційську роботу комітету комсомолу Новоградського СІТУ № 6 по проведенні громадсько-політичної атестації учасників Ленінського залучу.

Як повідомив редакцію перший секретар райкому комсомолу В. Мигуль, критику визнано справедливою.

Райком комсомолу, проаналізувавши стан справ у СІТУ № 6, узяв на контроль проведення громадсько-політичної атестації. Це питання розглянуто на розширеному засіданні комітету комсомолу училища. Намічено заходи по усуненню виявлених недоліків. Усіх учасників атестації забезпечено бланками особистих комплексних планів. На сьогодні усіх груп училища прослідковано громадсько-політичну атестацію учасників Ленінського залучу. І підсумки обговорено на відкритих комсомольських зборах.

«ВИМОГА СЬОГОДНІШНЬОГО ДНЯ»

У редакційній статті номеру «Молодого комунара» за 15 лютого під таким заголовком було вказано на серйозні недоліки в організації соціалістичного змагання молодих тваринників Устинівського району.

Як повідомив редакцію секретар Устинівського райкому комсомолу В. Марченко, статтю обговорено на розширеному засіданні бюро райкому з участю секретарів первинних комсомольських організацій. Критику визнано справедливою. Намічено заходи для посилення участі комсомольців і молоді в дальшому розвитку тваринництва. Складено графік проведення зборів первинних комсомольських організацій району по обговоренню цих заходів.

ВИСТУПИ,
ЗУСТРІЧІ...

ВВЕЧЕРІ 13 БЕРЕЗНЯ група письменників, що прибула на Кіровоградщині з нагоди святкування визволення нашого краю від німецько-фашистських загарбників, зустрілася з трудящими села Куцеволівки Онуфріївського району. Потім гості виїхали до Світловодська.

СВІТЛОВОДСЬК. 14 БЕРЕЗНЯ. Почесні гості завітали до енергетиків міста. Після хвилюючої зустрічі із світловодцями гості відбули до гірників Олександрії.

ОЛЕКСАНДРІЯ. 15 БЕРЕЗНЯ. Письменицька група прибула до Олександрії. Трудівники шахти «Світлопільська» подарували гостям шахтарські маски. Після покладення квітів до пам'ятника В. І. Леніну і до братської могили відбулися зустрічі з викладачами та учнями музичної школи.

НОВОУКРАЇНКА, 16 березня. Група письменників-фронтовиків прибула на землю, що славиться іменами І. Микитенка та О. Гіталова. Гості зустрілися з трудящими району, прочитали уривки зі своїх творів, поділилися творчими задумами.

ПОБЕДА
(ІЗ ПОЕМИ «ОДНА СУДЬБА»)

Раззалина. Столиця всіх раззалин,
Обломки і руїни — акриль і акось.
Еє Берліном некогда назвали,
Нам в сорок п'ятом брать еє

В году есь місяць вегра і сирени,
Когда по вечерам в мой стране
На каждом перекрестке даже тени
Целуются в прозрачной тишине.
Когда асе радости і асе печали
Готовы счастьем сделаться уже,
И девушка играет на ролях
В открытых окнах в первом этаже.

Когда такие нежные рассветы
И зеленеют речек берега...
В том месяце мы вырвали победу
Из черных рук врага.
Разгромленная улица дымилась,
Клубилась рыжей пылью кирпичица,
Сдаваясь победителям на милость,
Проклятия і просьбы бормоча.

Повсюду простыни висят, как флаги,
И стены поднимают руки вверх.
Фашистских пленных грязные ватаги
Влачатся к сборным пунктам

Наш старый танк, уральской стали
По улицам проходит, как во сне.
Глазам еще не веря, брови муряя,
Стоят танкисты на его броне.

То там, то здесь взрываются
Метро разверзлось —
Темный, мокрый ствол...
Смотри, товарищ, это

Но вижу — среди причудливых руин
Смеются люди, машут нам руками
И робко трогают броню машин.
Вот юноши, похожие на Мцыри, —
Истлевшие лохмотья на плечах.

Все языки, что можно слышать
На разбомбленной улице звучат.
Но громче всех звучат слова такие,
Что мы впитали с молоком России.

Поет звонкогласная Полтава,
Шумит листвою бобруйская дубрава,
Проходит Псков — он стал совсем

И курский соловей летит за ним.
И вновь горячие прямые взгляды.
В штанах лиловых, в кофточках

Идут Франчески, Жанны и Милады
С флажками родин маленьких
Солдатские щетинистые щеки,
Вы сколько губ исколете теперь?

Я огорчил тебя, мой друг далекий!
Но ты великой верности поверь.
Любимые! Не следует бояться,
Когда под мирным покрывалом сна

И повторять чужие имена.
Что резнозат нас к небу,
К земле, где столько узноно печали.
Что резнозат к тревогам,

Дальним странам,
К дорогам, где ползли, бежали,
Что резнозат нас к нашим честным

И к людям тем, которых мы спасли!
Вдали Тиргартен,
Сходят с пьедестала
Седые памятники без носов.

Регулировщица с флажками стала
Нед кипенью голоз и голозов,
Вот мчатся негры на велосипедах...
Но наши мысли гордые адали:

Какоа в Москва он, этот День
К которому в Берлине мы пришли:
Наш древний город — молодой
С открытыми сердцами и дверьми.
Там девушки танцуют на Манежнзи,
Которых мы оставили детьми.
Из общежитий коммунальных

Большая радость вышла на простор.
Как первую любовь, Москва
Наистовых оркестров разговор.
Из мраморных ее бомбоубежищ
Перелетает песен серебро,
И вестерок — такой крутой и свежий,
Как будто с морем связано метро.

Москва светла, сияющая, лучиста.
С вершины счастья горы не аидать.
Держа перед собой портрет

В толпе проходит старенькая мать.
Какой он юный, строгий,
Портрет полоской черной

Два маленьких квадрата
Давно снимался, видно, до погон.
Портрет плывет среди солнечного

«Смотри, сынок, смотри, сынок,
Победа!»

А вот Берлин!
Угрюмые останки
Чудовища. Голпа идет, идет,
И мы стоим на старом верном

Где на броне написано: «Вперед!»
Над серою громадою рейхстага
Кумач пробитый шлет салют весне,
И я не знаю: это трепет флага

Иль наше сердце бьется в вышине.
Евгений ДОЛМАГОВСКИЙ.

Славновісний автор
«Тракторострої» Олесь
Терентіович Гончар —
частий гість на гостиній
кіровоградській землі. Н
він захищав зі зброєю і
руках, поливаючи відомою
протою в незабутній 1944
рік.

Вона над ним, поране-
ним мінометником, схили
ла своє сумливе обличчя
лінійної селянки, благачки
лінійної селянки. По-
серпін, синку. Ще трахи,
Визволителю мій рідний...
Нам'ятні йому обвуглені
крила паровиків кіровоград-
ських ерелів.

Нам'ятні йому просторі
золотих полів орден-
носної Кіровоградщини, де
впершому і мусянине
безмежності свого крицевого
коши саянний хлбодар,
дідів Герой Соціалістичної
Праці О. В. Гіталов.

Нам'ятні йому цей
край світлим усмішками
студентів піднісниту,
дружними в щирими оп-
лесками червонозорівни,
захоплюючими відгуками
котлоесників, перед якими
доводилось не раз виступи-
ти лауреатові Ленінської
премії Олесь Терентіови-
чу Гончару. Твори письмен-
ника давно вже стали на-
стільними вишпани наших
читачів.

Член обласного літера-
турного об'єднання Вале-
рій ГОНЧАРЕНКО присвя-
тив Олесь Терентіовичу
Гончару поетичні рядки зі
свого нового твору. Сю-
годні, ми друкуємо цей
фрагмент.

ЗОЛОТІ ДЗВОНИ
СОНЯХІВ

(УРИВОК З ФЄЕРІЇ).

Захмелію думками,
Слів крикини відтануть.
Птиці рук твоїх, мамо,
В сні мої відлітають.
Як під ними надійно
Снити щастя своє!
Б'є годинник настінний,
Мов зозуля кує.
Тільки ж тіні на стінах
У кулак не збереш.
«Що з тобою, мій сину?
Чом ніяк не заснеш?»
Очі склеплені марно.
Ця мана не мине.
«Дзвони соняхів, мамо,
Ніччю будать мене...»

БАЛАДА ПРО
НЕРОЗІРВАНІЙ
СНАРЯД

Чорніють доти.
Чужі напроли.
О. ГОНЧАР.
Як нагально, нагально,
нага...
Із Берліна примчав
тупоносий,
Це б до скроні притиснуть
наган
І затиснуть в зубах
папіросу.

Як він падає, як падає,
як па...
За три метри фатальні,
прокляті.
Та хіба ж, та хіба ж,
та хіба
Вам чобіт не зносити,
солдате?

Як він вгрузнув,
як вгрузнув, як вгру...
Гострим тілом у землю
гарячу.
Ось і все. Ще сенунда —
і в гру
Вступить-звійде кирпата,
юначе.

Як затихнув, затихнув,
затих...
Навіть сонце не може
дивитись.
Що ж, як гинути, то вже
за тих,
Хто іще і не встиг
народитись.

Тишина, тишиноньна,
тиши...
Тільки соняхини
бджолами грає.
Не кричи, помовчи,
не диши,
Доки смерть чорнотіла
дрімає.

Доки ще не злетіли, злеті...
Сліпо вгору коріннями
верби.
Золоті,
золоті,
золоті
Дзвони соняхів дзвонять
у небі.

Місто
з гостинною
усмішкою

У складі письменницької
групи завітав до нашого
міста й Анатолій Хорун-
жий. Ще до війни він пра-
цював у Кіровограді.
Наш кореспондент зу-
стрівся з письменником і
взяв у нього інтерв'ю.

КОР. Ви вже багато ро-
ків не були в нашому мі-
сті. Анатолію Мефодіови-
чу, що ви відчуваєте, зу-
стрівшись із сучасним Кі-
ровоградом?

ХОРУНЖИЙ. Я захопле-
ний тим, що побачив. Кі-
ровоград мені завжди по-
добався. Я колись любив
ходити його затишними
вулицями. Місто тоді було
таким маленьким, що йо-
го можна було не квапля-
чись обійти за кілька го-
дин. Зрозумійте мій по-
дім, коли я побачив зоз-
сім інший Кіровоград. Як
уже ведеться, що ми ста-
ріємо, а міста молодіють.
І все ж я не перестаю ди-
вуватися чудовій мета-
морфозі.

КОР. Чи бували ви на
підприємствах міста?
ХОРУНЖИЙ. Звичайно.
Цього разу в перший же
день мого перебування з
Кіровограді я зустрівся з
робітниками заводу трак-
торних гідроагрегатів.
Приємно вразили мене і
сам завод, і його люди.

КОР. Чим саме?
ХОРУНЖИЙ. Величчю.
Цікаво, що тут працює
здебільшого молодь. Я
бачив Дошку пошани, з
якої на мене дивилися ус-
міхнені обличчя дівчат і
хлопців. Вони молоді, а
руки у них золоті. Всі во-
ни — сьогодення міста.

КОР. Анатолію Мефодіови-
чу, скажіть, чи хотілося
б вам найближчим часом
знову побувати в Кірово-
граді?

ХОРУНЖИЙ. Я неодмін-
но сюди приїду ще.
КОР. І, певно, нічого не
лишилося в сучасному Кі-
ровограді від того затиш-
ного містечка, яке ви
знали?

ХОРУНЖИЙ. Лишилося.
Головне лишилося: місто,
як завжди, привітне і ва-
бить своєю гостинною ус-
мішкою.

НА ЗНІМКУ: АВТОГРАФИ
ДАЄ А. ХОРУНЖИЙ.

РОЗМАЙТТЯ
ПАМ'ЯТІ

Весна 1944 року. На
майдані обвугленої Ново-
українки ми, хлопчаків, ві-
таємо радянських воїнів-
визволителів. Руїни. Сльо-
зи. І квіти. Здається, що й
вони плачуть від радості.

Весна 1945 року. Бер-
лін. Мені сімнадцять ро-
ків. У колі своїх фронто-
вих побратимів-земляків
я прямую до чорних стін
рейстагу і виводжу на
ньому нехитрий, але доро-
гоцінний напис: «Ми з Кі-
ровограда».

...Є в Новоархангель-
ському районі село Тара-
сівка, де мешкає мій бо-
йовий побратим Віктор
Бурик. Чудовий механіза-
тор. Безстрашний воїн-
танкіст.

У ці дні пам з ним є не-
тільки що агадати, а й по-
бажати молодим нашим
землякам. А саме: «Кві-
туйте юністю під мирним
небом, не знайте чорних
днів війни. Будьте завжди
окришені світлою Долою».

В. ЛОГВИНЕНКО,
письменник.

Лауреат Державної премії імені Т. Г. Шевченка, наш
земляк Василь Павлович Козаченко, колишній підпіль-
ник, кузав світлу перемогу в роки Великої Вітчизняної
війни на Новоархангельщині. Дороги письменника-ко-
муніста змерзали далекі небосхили чужих і рідних
країв. Але є в нього найзаповітніші місця. І вони зна-
ходяться на Кіровоградщині, на його батьківщині.

Василь Павлович особливо тепло ставиться до юних
читачів. Він їх лагідно називає: «Мой існі друзі». І во-
ни відповідають широтою адлячності письменнику, який
подарував їм талановиті поісті і оповідання, написані
схильованою рукою учасника незабутніх подій.

На знімку: В. П. КОЗАЧЕНКО дає автографи мо-
лодим читачам у Павлівській середній школі імені
В. О. Сухомлинського.

Фото В. ГРИБА.

Земляк
Тракторострої Кіровоградської
областної газети «Молодий
Комунар» з написаним устатку
у роботі: нагад в енциклопедії!

13-15 750

СУДОВИЙ НАРИС

Монолог слідчого прокуратури Миколи Чернеги. Березень 1976 року.

«...Незвичайна у нас усе-таки робота, особливо це відчувається на чергуванні. Сидять налогітові люди і чекають — раптом щось трапиться. І трапляється іноді. Але завжди якось наче несподівано. Ніяк не звикнеш до цього. Не хоче владатися у свідомості оцей процес очікування злочину. Проти-природний він, і ніколи не звикне до цього людина.

Кіровоград — місто порівняно невеличке. Та все ж трапляється в ньому інколи хтось чужий, що зазіхає на спокій людей...»

ЕПІЗОД З ДИТИНСТВА

Вони стояли перед літнім чоловіком у цивільному костюмі, поглядаючи розчаровано на всі боки.

вуз. Найважче було переконатися у правильності вибору професії маму. Вибрана мною професія слідчого явно лякала її. Вона ніяк не хотіла зрозуміти, чому її син, закінчивши з медальною школою, повинен, ризикуючи іноді життям, розкривати злочини.

Батько мій, колишній військовий, переконавшись у серйозності моїх намірів, не заперечував...

Після школи, щоб наблизитися до мети, я влаштувався лаборантом у кабінет криміналістики

Вони — ровесники. Кожному по двадцять вісім. Один із них учинив тяжкий злочин, інший два роки наполегливо розшукував і на-решті викрив злочинця.

нудся напередими вітаче-ві. Збив його з ніг. Заломив руку. З неї випав... годинник...

Поиспів потерпілий, пояснив, що сталося.

Затриманого доставили в міліцію. 1977 року Бегініна, людину без певних занять, за пограбування було засуджено до двох років умовно і направлено на будови народного господарства.

Але працювати Бегінін не зник і звикати не хотів. Через два місяці він утік з будови і знову виявився в Кіровограді. Його затримали і цього разу відправили вже за ґрати.

На волю він мав вийти лише 1977 року...

ЗЛОЧИН. 28 БЕРЕЗНЯ 1976 РОКУ

О дев'ятій годині ранку оперативна група в складі слідчого прокуратури М. М. Чернеги, експерта-криміналіста В. П. Куликовського, судого-медич-

ЧУЖИЙ У МІСТІ

Кабінет як кабінет, ні карти тобі на всю стіну, як ото в пригодницьких фільмах показують, ні пульт управління та безліччю тумблерів та сигнальних лампочок. І полковник (хлопцем чомусь неодмінно хотілося, щоб розмовляв з ними саме полковник або генерал), нескон-жний на військового. Якийсь по-домашньому лагідний, як батько, усміхається, голос тихий, приємний.

— Значить, чекістами вирішили стати?

— Саме так. — Микола Чернега зробив крок уперед. — Скоро школу закінчимо. Через два роки... Ви не думайте, вчимося ми добре. Скажи, Володю. Волб'я Ташченко ствердно кивнув. Авжеж. Але в успіх задуманого він уже не вірив. Щойно побували в управлінні внутрішніх справ. Там пропонували свої послуги. Відповіли: — Закінчуйте школу, відслужіть в армії, тоді приходьте.

— Не жартуйте, що ми зростом не вийшли. Ми не блягузи. І будь-яке завдання виконаємо...

Згадуючи цей епізод свого життя, наймолодший у країні прокурор-криміналіст області М. М. Чернега усміхається.

— Можна сказати, що намір боротися зі злом, а конкретніше — зі злочинністю, що в школі чітко визначив мій подальший життєвий шлях, який почався у затриманні хуліганів. Тоді, мабуть, я вперше віч-на-віч зустрівся із злом. І з кожним зіткненням міцніла в мені впевненість у правильності вибраного шляху — стати слідчим, аби ще активніше боротися з тими, хто не хоче чесно жити і працювати.

Згодом став готуватися до вступу в юридичний

Що розвело цих молодих людей на протилежні полюси життя, зробило надто різними, непримирними між собою їхні погляди на добро і зло?

обласної прокуратури, одночасно став заочником юридичного факультету...

НЕВДАЛЕ ПОГРАБУВАННЯ

Вечеріло. Вулиця Тімірязєва безлюдніла. Озираючись Бегінін помітив, що його наздоганяє одиникий перехожий. «Нагода сприйатлива, ссь лише комплекція перехожого трохи насторожує. Здоровий, чорт!» — подумалося. Але тут же підбадьорив себе: «Що це я, злякався? Не вперше ж...»

Ступив назустріч незнайомцю.

— Не скажете, котра година?

І коли той зупинився, аби краще розглядіти в напівтемряві циферблат, Бегінін звично зірвав у нього з руки годинник. Не помітивши в очах перехожого звиняного в таких випадках переляку, злочинець кинувся на нього. Розгніваний перехожий — за ним. Страх напів-Бегініна, подвоїв сили, та переслідувач не відставав...

Старший слідчий Кіровського РРВС О. І. Чорний, доїхавши до рогу вулиць Компанійця і Тімірязєва, загальмував. Подивився в один бік — чи не видно машини, глянув у другий. Те, що він побачив, при-мусило його заглушити двигун мотоцикла. Вулицю біг юнак, за ним — літній чоловік. У правій атікач затиснув щось блискуче. «Ніж, чи що?» — подумалося Олександрові Івановичу.

— Посидь, я зараз! — кинув дружині, що сиділа в колясці мотоцикла, і ки-

ного експерта Л. О. Вдовиченка та група оперативних працівників міста прибули на місце злочину.

З розповідей свідків стало відомо, що у восьмій квартирі по вулиці Гози Люксембург, 5-а, проживав з двома дочками робітник Кіровоградського ремонтно-механічного заводу Укрремтресту С. М. Іванченко. Сусіди знизу (квартира Сергія Миколайовича була на другому поверсі) вранці 28 березня помітили, що кризь щілину на стелі просочується якась рідина темного кольору. Постукали в двері квартири Іванченка. Безрезультатно. Передчуваючи недобре, одна з сусідок збігла до батьків Іванченка, які жили неподалік. Ті своїм ключем відімкнули квартиру. У спальні побачили труп господаря. Негайно викликали міліцію.

Оперативна група встановила, що смерть Іванченка настала від ударів ножем. З квартири було викрадено декілька речей: кілька костюмів, плащ, сорочки, взуття, магнітофон. Зникли ключі від квартири та автомобіля потерпілого.

У титані оперативники знайшли залишки надгорілого верхнього одягу. Телефонний шнур у квартирі було перерізано. Плівку з фотоапарата, що висів на стіні, зумисне за-свічено і покинуто на підлозі.

Обстановка в кімнаті свідчила, що тут кілька чоловіків розпивали спиртні напої. У спальні лишилися сліди боротьби. На сорочках, які злочинець дбайливо загорнув у газету і, певно, забув на столі, виявили плями крові. Дальша експертиза встановила наявність на лезі ножа мікроелементів міді. Очевидно, саме цим ножем перерізували телефонні кабелі. Кров на залишених у згорітих сорочках не належала вбитому.

Ю. ДМИТРЕНКО.

(Закінчення буде).

Щодня на адресу «Днепра» приходять десятки листів. У них — замовлення надрукувати пісню, розповіді про хлобо-леного сівка чи артиста.

ЗНАЙОМТЕСЬ :
МАРЕНИЧІ

ТАК СТАЛОСЯ, що трио Мареничів здебільше визнання глядачів уже на перших своїх концертах. Напроху гармонійні, мнотозвучні голоси Антоніни, Світлани і Валерія лишили зі сцени пісню, задуману. Вони торкнулися найпопулярніших струн людської душі.

Восьмого грудня минулого року Центральне телебачення дало прем'єру фільму «Співає трио Мареничів». Тридцять хвилин екранного часу, а за ним — потік схвально-важких листів глядачів і слухачів.

Що ж принесло Мареничів успіх? Безумовно, особливу роль відіграв репертуар. Бо вони звернулися до невичерпної скарбниці — народної пісні, внесли на сцену її твори, які, мов дорогі перли, береже народ. Передає з

«Ми, учні 9 класу Ганніської середньої школи, просимо вас розповісти про трио Мареничів» (Пестрицький район).

«Мені подобаються пісні у виконанні Мареничів» (Світлана Кітова, м. Кіровоград).

«Надрукуйте пісню з репертуару Мареничів» (Світлана Котляр, с. Звенигородка).

Таких прохань десятки. І сьогодні ми дружно розповідь одного з активістів «Днепра» Л. С. КЛИМОВИЧКОЮ про трио Мареничів.

Пастушня лапа зустріч-

а М. Болельським.

рус телебачення. Тисячам шанувальників пісні подобилися їхні «Ой у гаю, при Дунаю», «Посилала мене мати», «Ой ти, гарний Семене», кубинська пісня «Есперанто», яка стала окрасою їхніх концертів. Сюгодні трио — переможець зонального конкурсу вокальних та вокально-інструментальних ансамблів Всесоюзної творчої естради, присвяченої XI Всесвітньому фестивалю молоді і студентів на Кубі.

ПІД ЧАС творчих звітів майстрів мистецтва і творчих колективів УРСР у Москві популярне трио виступало по чотирьох рази на день. З народними артистами республіки Софійою Ротару, Юрієм Богатиком, Юрієм Тимошенком та

покоління в покоління. Радісні й сумні, тужливі й жартівливі народні пісні в обробці Валерія Маренича зазвучали по-особливому. Не відходячи від першоснови, Мареничі все ж «процитують» їх по-своєму. Сюгодні в репертуарі трио — твори житомирського композитора Валентина Кушнірчука. Мареничі виконують пісню Платона Майбороди «Не повернеш перша любов», твор іще одного житомирського композитора, Олександра Злотника, «Червоні маки». Це вони дали життя пісні «Тиша навівруги», яку написав волинський поет (він же й автор музики) Олександр Богачук. Та все ж, як і раніше, головне місце в репертуарі займають народні пісні.

ВІСТУПИ Мареничів хвилюють слухачів. Ось такий епізод. Після одного з концертів до співаків підійшла вже літня жінка і мовила: «Спасибі, що подарували зустріч із молодістю». І вручила Мареничам квіти безсмертника. Може, те, що жінка принесла в дарунок безсмертника, — випадковість, адже в юності їх просто найшвидше роздобути. І все-таки ці квіти символізували ще й безсмертя народних пісень.

Сюгодні пісні цього самобутнього колективу лунають по радіо, зустрічі з Мареничами да-

Юхимом Березином, ансамблями «Червона рута», «Крини» вони брали участь у програмі «Зіркові естради Радянської України» в Палаці спорту Центрального стадіону імені В. І. Леніна.

Ще тривали концерти в Луїзіані, а вони вже поспішали в Київський палац «Зірка». Там відбувся заключний концерт. А через три місяці їм запропонували знову виступати в державному концертному залі «Россія».

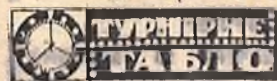
Все це тепер. А починали вони в 1970—1971 рр. у нас, у Кіровограді, ще будучи сімейним дуєтом (Світлана приєдналася до них 1974 року). Сюгодні Мареничі добре знають у нашій країні. Їхні пісні не потребують перекладу і за кордоном, бо це щоразу яскраві, але виразні, своєрідні спектаклі. А успіх, визнання, глядачів — то не тільки оплески, веселого барв квітів. Це й відповідальність перед шанувальниками пісень.

І чудово, що всеохопна фірма грамзапису «Мелодія» готує пластинку, в яку увійдуть українські народні пісні у виконанні трио Мареничів. Конітна праця «реставраторів» народної творчості ввійде в дім кожного, хто любить пісню.

Радимо прочитати: СЮРКА Н. Поют Мареничі. «Комсомольське знамені». 4 лютого 1979 р.

ТЕРЕЩЕНКО О. Мареничі. «Україна», № 4, 1979 р.

СПОРТ

М'ЯЧ У ГРІ

Надто рано цього року почалися офіційні футбольні поєдинки. 28 лютого стартував розіграш Кубка країни. В суботу 24 березня в боротьбу за звання чемпіона Радянського Союзу вступають команди вищої ліги.

Для шанувальників улюбленого виду спорту наводимо календар матчів першого кола, затверджений Федерацією футболу України.

31 березня, субота. «Суднобудівник» (Миколаїв) — «Зірка» (Кіровоград).

3 квітня, вівторок. «Автомобіліст» (Тирасполь) — «Зірка».

8 квітня, п'ятниця. «Зірка» — «Атлантика» (Севастополь).

12 квітня, четвер. «Зірка» — «Океан» (Керч).

17 квітня, вівторок. «Авангард» (Ровно) — «Зірка».

21 квітня, субота. «Торпедо» (Дунай) — «Зірка».

26 квітня, четвер. «Зірка» — СКА (Дніпро).

30 квітня, понеділок. «Зірка» — «Гонимі» (Ужгород).

15 травня, вівторок. «Дніпро» (Черкаси) — «Зірка».

21 травня, понеділок. «Шахтар» (Горлівка) — «Зірка».

24 травня, четвер. «Новатор» (Кіровоград) — «Зірка».

29 травня, вівторок. «Зірка» — «Кристал» (Херсон).

3 червня, субота. «Зірка» — «Кристал» (Кіровоград).

7 червня, четвер. «Спартак» (Дніпро) — «Зірка».

11 червня, понеділок. «Моноліт» (Вінниця) — «Зірка».

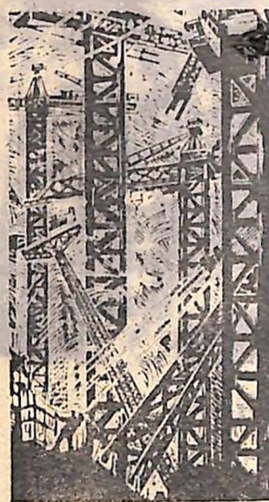
27 червня, субота. «Зірка» — «Буківина» (Чернівці).

30 червня, субота. «Зірка» — «Поділля» (Хмельницький).

В. ШАБАЛІН.

Редактор
М. УСПАЛЕНКО

ТРЕСТ «ТЮМЕНЬ-ГАЗМОНТАЖ» ЗАПРОШУЄ ДЛЯ ПОСТІЙНОЇ РОБОТИ НА БУДІВНИЦТВО СУРГУТСЬКОГО ДОМОБУДІВНОГО КОМБІНАТУ

сплюсарів-сантехніків, арматурників, машиністів, бетономішалом, електрозварників, термувальників.

По довідці звертатися на адресу: м. Кіровоград, обком комсомолу, відділ робітничої і сільської молоді. Телефон 2-53-78 або 2-45-97.

Про виробничі-побутові умови можна довідатися у міськкомі Кіровоградської області.

«Молодой коммунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМ України.

На українському мові.

ВН 30988.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

316050, МСП.

м. Кіровоград.

вул. Луначарського, 36.

відділ листів і масової роботи, відділ пропаганди — 2-45-36; відповідальний секретар, відділ учнівської молоді — 2-46-37; відділ комсомольського життя, відділ військово-патріотичного виховання та спорту — 2-45-35; фотолабораторія — 2-56-65; нічна редакція — 3-03-53.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва

«Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України.

м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.